

lobcových tříletá promlčecí lhůta podle § 1489 obč. zák. Protože do podání žaloby ze dne 28. května 1925 tříletá lhůta již, hledíc k době nehody, neuplynula, není žalobní nárok promlčen a odvolací soud právem žalobcův nárok za promlčený neuznal. Dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. dle toho není opodstatněn.

Čís. 7107.

K nicotnosti smlouvy podle § 879, druhý odstavec čís. 2, obč. zák. dlužno přihlédnouti z úřadu. Pokud se nepřičí předpisu § 879, druhý odstavec čís. 2 obč. zák. úmluva, již klient postoupil právnímu zástupci číselně určenou část svého nároku zálohou na zástupčí útraty.

(Rozh. ze dne 31. května 1927, Rv I 1570/26.)

Josef B. byl pojištěn u žalované pojišťovny proti požáru. Když vyhořel, uznala žalovaná pojišťovna požární škodu penízem 16.800 Kč. Žalobce zastupoval Josefa B-a ve sporu proti pojišťovně a dal si jím postoupiti část jeho pohledávky (15.000 Kč) proti žalované pojišťovně k úhradě útrat, jakož i hotových výloh a jako zálohu na budoucí palmár. Spor pojišťovny s Josefem B-em týkal se bezúčinnosti a neplatnosti rozhodčího výroku, jímž byla pojišťovna uznána povinnou zaplatiti Josefu B-ovi 31.432 Kč 40 h. Josef B. ve sporu proti pojišťovně zvítězil. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalující advokát na žalované pojišťovně zaplacení 15.000 Kč postoupených mu Josefem B-em. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Prvý soud zamítl žalobní nárok jedině z toho důvodu, že žalobcova smlouva s Josefem B-em jest nicotna podle § 879 obč. zák. a tedy žalovanou stranu neváže. Leč při tom přehlíží první soud tyto podstatné okolnosti: 1. že část pohledávky Josefa B-a za žalovanou stranou nebyla vlastně spornou, neboť do výše 16.800 Kč byla žalovanou stranou uznána, takže tato v podstatě nesporná pohledávka převyšovala sumu postoupenou žalobci. Nebyla tedy vlastně postoupena část předmětu sporu; 2. že nárok na náhradu sám o sobě nebyl vůbec sporným, nýbrž jen výše náhrady a že o tuto výši nebyl veden spor, nýbrž že šlo o její stanovení rozhodčím. Výše škody nebyla tedy vlastně předmětem sporu před soudem a nelze říci, že postupem části pohledávky převeden byl na žalobce předmět sporu (jeho část); 3. že předmětem sporů před soudem nebyla pohledávka Josefa B-a z náhrady škody, nýbrž že šlo o určení právního poměru k žalobě podané na Josefa B-a, 4. že žalobce dal si část pohledávky B-ovy za žalovanou postoupiti jako zálohu na svou palmární a expensní pohledávku, že tedy nepřevodil na sebe předmět sporu, by se snad obohatil lepším jeho výsledkem, než jaký mohl klient očekávati, nýbrž že je tu vlastně zcela normální případ zálohy poskytnuté advokátovi, jenom že ve formě postupu části pohledávky, kterou má klient za svým odpůrcem. To vystupuje tím jasněji v souzeném případě, kde postoupena byla suma čí-

selně určitá, tedy číselně určená záloha, na niž konečný výsledek sporu nemohl mítí vůbec vlivu a kde tedy bylo vyloučeno poškození strany jejím advokátem, hledíc k pravděpodobnému výsledku sporu, to tím spíše, když žalobce musí se se stranou teprve o postoupené části súčtovat. Prvý soud neuvědomuje si úplně účel předpisu § 879 obč. zák., směřující k tomu, by advokát, předstíraje straně větší obtížnost nebo méně příznivý výsledek sporu, nedal si sporný předmět nebo část na sebe převést, tedy tak převést, by konečný výsledek šel v prospěch advokáta, nikoli však strany. Dá-li si však advokát postoupiti číselně určenou část nároku zálohou na svůj palmární a expensní účet, jest taková obava vyloučena a není tu tedy dána ratio legis.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Z uplatňovaných dovolacích důvodů čís. 3 a 4 §u 503 c. ř. s. není žádný opodstatněn. Mínění žalobcovy, že žalovaná není oprávněna, by namítala neplatnost postupu podle § 879 čís. 2 obč. zák., jest ovšem mylné. Smlouvy, přičící se ustanovení § 879 čís. 2 obč. zák., jsou nicotné, absolutně neplatné, z nich nemůže nikdo nabýti práv a muselo by se k neplatnosti smlouvy hleděti z moci úřední, i kdyby nebyla namítána. Avšak dovolací soud sdílí názor soudu odvolacího, že postup pohledávky, o který jde, nepřičí se ustanovení § 879 čís. 2 c. ř. s., ježto bylo odvolacím soudem zjištěno, že Josef B. postoupil žalobci určitou část svého nároku zálohou na zástupčí útraty žalobcovy, o níž se tento musí s Josefem B-em súčtovat, takže žalobce obdrží jen náhradu útrat, která mu náleží, a nemůže dojíti k poškození jeho klienta, jemuž zabrániti jest právě účelem zákazu § 879 čís. 2 obč. zák. Že takovéto právní jednání mezi advokátem a klientem nelze stotožňovati s převedením sporné věci na sebe, jaké mají na mysli předpisy, které zakazují, by advokát nepřevedl spornou věc na sebe, vyslovil nejvyšší soud již ve svém rozhodnutí sb. n. s. čís. 3694 a neshledává příčiny, by se odchýlil od stanoviska, které v tomto rozhodnutí zaujal.

Čís. 7108.

Vymáhající věřitel nabývá exekučního zástavního práva k movitostem tím, že je výkonný orgán sepíše a popíše v zápise a že se do zápisu pojme prohlášení, že sepsané předměty byly zabaveny pro vykonatelnou pohledávku věřitelovu. K nabytí exekučního zástavního práva se nevyhledává, by výkonný orgán připevnil na zabavené věci známky.

Zánik exekučního zástavního práva nenastává tím, že se výkonný orgán později nemůže rozpomenouti, co zabavil, a nelze jedině z tohoto důvodu zamítnouti žalobu podle § 37 ex. ř., domáhající se vyloučení zabavených předmětů z exekuce.

(Rozh. ze dne 31. května 1927, Rv I 448/27.)